

горната кожа-овчата, вълчето ви тѣло ще се види. Но нека замине отъ мене, отъ другъ да го намѣрите. При това благодарѣте на царя и молѣте Бога на днешния бомбарекъ гюню“. Слѣдъ това даде заповѣдъ да ни повърнатъ всичко, което ни сж задържали. До вечеръта, слѣдъ като ни се повърна всичко, чауша съ 6—7 души войници ни повѣде пакъ по сжщия пѣтъ обратно. Зедно съ Стефанъ вървѣхме най-напрѣдъ единъ до други, като си говорихме. Въ това врѣме близо до насъ се изгърме. Куршумътъ изпищѣ надъ главитѣ ни. Издигнахме се и виждаме двѣ турчета. Тѣ бѣха пиени. Научили се, че ни освобождаватъ. Недоволни отъ това, рѣшили да ни убиятъ. Когато да изпразднятъ пишовитѣ си, единъ отъ войниците ги съглежда, блѣска цѣвитѣ на пишовитѣ и послѣднитѣ изгърмѣха високо въ въздуха. На втория день на байрама имъ бѣше, прѣзъ мѣсець ноемврий 1875 год. Извѣдоха ни на сжщия брѣгъ и отъ тамъ отпѣтувахме за Оршевъ. Намѣрихме другаря си Таси Николовъ родомъ отъ Нишенско. Той нарочно ни чакалъ. Съобщи ни, че и другитѣ ни другари ни чакали още въ Текия. Бѣше се почти стъмнило, като се качихме въ лодката. Когато се явихме на срѣщния брѣгъ, 50—60 души ни тамъ посрѣшнаха. „Живѣйте, юнаци! Извикаха съ силенъ гласъ. Другаритѣ ни прѣгрѣщаха. Това правѣха и нѣкои отъ присѣтствуващитѣ сърби. Въвѣдоха ни въ едно голѣмо газино до брѣга на рѣката Дунавъ. Тамъ се научихме, че другаритѣ ни щомъ като прѣстигнали въ Текия, разправили за случившето се и на часа били взети мѣрки за нашето освобождаване. Вечеръта твърдѣ до късно голѣхме. Бѣше 1—1 $\frac{1}{2}$ часа слѣдъ полунощъ. когато нѣщо, като тревога ни смути. Нашия кафеджия, както и другитѣ сърби, се изгубиха. Слѣдъ малко газда се изправи прѣдъ насъ въ униформата на офицеринъ. Той билъ офицеръ отъ сръбската запасна армия. Тогава разбрахме, че имало заповѣдъ да се въоръжи запаса въ най-късо